

LBRIS

We know
books

Ionuț-Leonard Corbeanu

Cercetând misterele vieții

• *Cugetări* •

LETRAS

Promovăm autorii români

Cuprins

Ante scriptum	8
Prolog	11
Cogito, ergo sum	14
Concepția	23
Gestația	54
Fenomenul nașterii	66
Copilăria	104
Tineretea	115
Maturitatea	156
Bătrânețea	171
Fenomenul morții	188
Revoluția interioară	200
Grandoarea Gnozei	210
Misterul forțelor contrare	228
Misterul sufletelor pereche	271
Din tainele iubirii și ale urii	278
Corectitudinea	295
Esența și importanța schimbării colective	303
Post scriptum	314
Despre autor	319
Mulțumiri	321

*Într-o zi, pe când îmi cercetam inima,
Hotărât, i-am spus: condu-mă!
Acea a fost ziua în care mi-am întâlnit destinul...*

LBRIS

We know
books

Un elogiu adus schimbării pe care îl dedic familiei mele.

Odată cu tipărirea acestei lucrări, se naște o responsabilitate de natură etică față de amabilul cititor, în acord cu urmările pe care verbul, în manifestarea sa, le poate determina în planul minții, al rațiunii și al înțelegerii.

Nu intenționăm să ne erijăm în poziții care nu ne corespund. Prin ceea ce facem, reflectăm starea de care dăm dovadă în prezent, luptând clipă de clipă să ne depășim propria condiție. Scopul muncii noastre rămâne unul intim.

Căutăm să evităm eventuale conflicte argumentative pro și contra în aspecte relaționate cu deontologia, care s-ar putea naște în urma publicării cărții noastre.

Din acest motiv, luăm act de un drept fundamental al omului – dreptul la liberă exprimare–, și fără a căuta să rănim sau să desconsiderăm erudiția și punctul de vedere ale celuilalt, expunem sub forma unei înțelegeri importanța existenței, unele cauze care o determină, calitatea conduitei umane, nevoia unei revalorizări a modului de a gândi, simți și acționa.

Esența cărții nu atentează în niciun fel la libertatea de gândire a nimănui. Să creadă și să gândească fiecare așa cum consideră de cuviință!

Recomandările noastre sunt o consecință a unei munci interioare care își oferă fructele sale. A recomanda medicamentul care ție ți-a oferit vindecare, nu este un delict. A-l impune este un delict!

Decât să ne pierdem timpul cu lucruri insubstanțiale, mai potrivit este pentru noi să încercăm a înțelege substanța, fondul, cauza a ceea ce este.

Un astfel de efort nu se poate valida de către niciun factor extern, așa cum nu are nevoie de niciun fel de confirmare, din partea nimănu.

Efortul pe care îl depunem se susține și se confirmă prin năzuința de a înțelege și prin voința de a continua.

Data fiind condiția vremurilor pe care le trăim, este periculos să vrei să urmezi pe cineva. Suntem de părere că fiecare ar trebui să privească în interiorul său. Să își asculte vocea inimii sale.

Este mult mai potrivit să urmezi calea inimii, pentru că acolo se ascunde ceea ce fiecare are de îndeplinit. Mai bine să avem curajul de a ne lăsa ghidați de misterele inimii!

Doar urmându-ți inima vei putea recunoaște, la momentul potrivit, cărui loc aparții și cui ar trebui să acorzi încrederea ta.

În materie de învățători și învățătură, considerăm demn ceea ce ne poate ajuta să ne descoperim pe noi înșine; să descifrăm misterul particular.

Orice altă încercare frauduloasă de a influența și ghida mintea celuilalt în direcții care nu presupun libertatea gândirii, simțirii și acțiunii particulare, trebuie îndepărtată categoric.

Nu este obligatoriu să fim cu toții de acord în privința unor credințe sau viziuni asupra unui fapt. Considerăm că este de bun simț studiul, cercetarea și încercarea trăirii unui lucru, înaintea oricărei păreri pe care am putea-o expune.

Este de bun simț acceptarea unui punct de vedere, chiar dacă acesta nu corespunde cu ideile noastre.

Bunul simț, printre altele, naște respectul față de aproapele nostru și față de libertatea acestuia.

Una dintre cele mai frumoase definiții pe care am întâlnit-o cu privire la ce este o carte, este aceea care ne vorbește despre carte ca fiind un copil spiritual al autorului.

Din acest considerent, dorim să menționăm faptul că această carte nu s-a născut în urma vreunei ambiții intelectuale sau dorințe de afirmare.

Reprezintă o consecință naturală a înțelegerii pe care un proces precum al studiului, al practicii și al reflecției, l-a oferit la un moment dat.

Oricine se poate exprima în acord cu drepturile sale fundamentale, dacă inima sa îl îndeamnă în acest sens!

Ceea ce se naște din inimă, nu ar putea niciodată să atenteze în vreun fel la libertatea celui de lângă noi în gândire, cuvânt și faptă.

Cogito, ergo sum

Am încercat să ne consolidăm poziția rațională care a dus la structura și forma lucrării, în baza acestui funcționalism interior – cugetul – care a permis o cernere și o sedimentare a ceea ce am acumulat ca și informație prin studiu și practică, cu privire la subiectul cercetării de față.

Ni se spune despre rațiune că este un instrument de informare și de analiză, nimic mai mult. Adevărata utilitate a rațiunii se naște atunci când se preschimbă într-un instrument al intuiției.¹

Potrivit noii dialectici a conștiinței, acest fapt este cel care diferențiază rațiunea subiectivă de rațiunea obiectivă.

Nu ne dorim să afirmăm prin cele prezentate faptul că am deține o neutralitate în gândire și o obiectivitate în expunere, dar putem spune că ne-am dat toată silința în acest sens.

Considerăm potrivit și necesar înțelegerii, să oferim anumite explicații cu referire la ce este cugetul.

Cum poate fi definit, de unde provine și cum se manifestă? Care este istoricul său lingvistic, și care îi sunt consecințele în aspecte relaționate cu gândirea și înțelegerea?

Cercetarea noastră ne conduce la celebra afirmație a lui Descartes „cuget, deci exist!”.

---

¹ Etică și sociologie gnostică. Lucrul în sine. Autor, Samael Aun Weor.

LIBRIS | We know books

Îndoielile lui Descartes cu privire la el însuși și încercarea acestuia de a se afirma pe sine ca ființă umană cugetătoare, l-au condus în cele din urmă la afirmația rămasă moștenire subconștientului colectiv post-renascentist— „cuget, deci exist!”.

Cugetul și gândirea sunt elemente asociative, atribuite aceluiași plan al psihicului, dar separate în sensul și în înțelegerea lor, așa cum reiese din afirmațiile lui Descartes.²

Odată cu traducerea din limba latină a termenului „cogito” ca fiind cuget, starea specifică conștiinței umane care definește acest funcționalism, a fost identificată complet cu procesul gândirii.

Regăsim în cadrul dicționarului explicativ român o sinonimie între cuget, gândire și conștiință.

Cugetul este atribuit ca și termen oricăreia dintre cele două funcții: gândirea și conștiința.³

Căutăm să mergem mai în profunzime, și încercăm o delimitare a gândirii, așa cum o cunoaștem în prezent, de conștiință.⁴ Definim cugetul ca fiind o stare de profundă reflecție, o funcție a conștiinței persoanei umane.

Cugetul se relevă înțelegerii sub forma unei stări receptive a conștiinței, în care cunoașterea se exprimă prin intermediul unei minți separată de lupta contrariilor.

---

² „Mă îndoiesc de adevărul tuturor credințelor mele. De îndoiala mea însă nu m-aș putea îndoii. Iar întrucât mă îndoiesc, cuget, nici aceasta n-aș putea-o nega. Și de vreme ce cuget sau gândesc înseamnă că exist ca ființă cugetătoare sau gânditoare.

Pot să mă îndoiesc de existența tuturor lucrurilor din natură. Pot să mă îndoiesc de existența propriului meu corp: de unde știu că nu este o simplă închipuire?

Cât timp însă am această neîncredere, gândesc, și ca atare exist ca o ființă gânditoare, independentă de corpul material.” —Descartes

³ Cuget, cugete s.n. 1. Capacitate de a gândi, gândire. 2. Gând, idee părere. 3. Minte, intelect. 4. Intenție, plan, proiect. 5. Conștiință. Dicționarul explicativ al limbii române, ediția a II-a.

⁴ Facultate a ființei umane care îi permite acesteia cercetarea și experimentarea realităților obiective ale vieții interioare și exterioare.

Cugetul nu poate fi un rezultat al bătăliilor contrariilor specifice raționamentului. Cugetul incită la sinteză. Gândirea, în absența cugetului, la teză și antiteză.

Sinteza este o consecință a unei stări contemplative, în afara sistemelor raționale specifice logicii bivalente.

Sinteza oferă premisa unei înțelegeri în care soluția este oferită de conștiință, în urma contemplării raționamentului minții format prin asimilarea informațiilor, fără o identificare cu activitatea mentală de moment.

Sinteza caută să meargă dincolo de formă, și conciliază elementele contrarii sub forma unei înțelegeri comune.

Înțelegerea se naște în afara unei presiuni pe care mintea o generează prin activitatea sa.

Putem discuta despre o înțelegere sub forma unei emoții superioare, spontane și naturale care nu aparține rațiunii, dar care poate fi explicată prin intermediul ei. Este mult mai profundă decât raționamentul de suprafață al minții.

Astfel cugetul reflectă înțelegerea pe care conștiința o exprimă prin intermediul raționamentului.

Nu căutăm prin afirmațiile noastre să generăm o disociere a funcțiilor interne, chiar dacă conștientul și inconștientul sunt foarte clar delimitate de către știința actuală.

Ne interesează evidențierea complementarității acestora și inversarea polilor de acțiune. Suntem interesați de transformarea inconștientului în conștient. Căutăm să permitem gândirii să se exprime prin și în lumina conștiinței.

Ne interesează punerea în activitate a cugetului ca și capacitate a conștiinței, care să ne permită o conciliere a noastră cu noi înșine; armonizarea stărilor multiple care ne definesc.

Căutăm sinteza procesului care poate da naștere unui nou tip de raționament în care emoția superioară pe care o oferă conștiința și gândirea rațională, să permită formarea unei noi dialectici: o dialectică a conștiinței.

Dialectica conștiinței este explicația adusă gândului inimii, expresie atât de des întâlnită în scrierile de caracter religios și mistic.

Refuzăm să ne transformăm în acuzatori ai gândirii. Prin afirmațiile noastre nu ne dorim să aducem prejudicii etice sau morale centrului intelectual și al activității sale. Un asemenea act este departe de noi.

Scoatem în evidență efectul dizarmonic pe care, în momentul prezent, energia mentală în afara activității conștiinței, îl proiectează în acest plan al manifestării.

Ființa umană nu este în armonie cu ea însăși, fapt ce scoate în evidență o inestetică a minții.

Raționamentul s-a convertit într-o funcție deosebit de complicată care s-a separat cvasicomplet de facultatea conștiinței, unica funcție capabilă să îi ofere persoanei autentica sa individualitate.

În mod evident, libertatea și modul în care se caută trăirea acesteia, s-au convertit într-un veritabil paradox existențial.

Acest paradox constă în a căuta libertatea acolo unde există cea mai mare întemnițare, în procesele minții așa cum se dovedește a fi în prezent.

Așa cum se confirmă pe sine în prezent, gândirea s-a transformat într-o crudă temniță și într-un demiurg al imperfecțiunii, separându-se de esența care ar fi trebuit să însuflețească gândul, și care nu este alta decât conștiința.

Pentru a ne susține afirmația, readucem în planul conștient elementele constituente istoriei, dar și ale momentului actual.

Cu toate că baza filosofiei clasice a pus mare preț pe gândire, crezând că mintea este cea care va conduce ființa umană la adevăr, implicit la libertatea menționată de Iisus în mesajul Său⁵, nicicând nu a existat o mai mare confuzie și dezorientare în rândul oamenilor, ca în prezent.

Marii gânditori care au precedat umanitatea actuală s-au confruntat mereu cu excepționale crize existențiale, mulți dintre ei sfârșind descumpăniți și descurajați, îndoindu-se de ei înșiși.

„Nicio problemă fundamentală nu a fost rezolvată de gândirea acestor biete animale intelectuale; intelectul este facultatea care ne permite să înțelegem că totul este de neînțeles. Marii intelectuali au eșuat total, cum o demonstrează până la sașietate starea catastrofică în care ne aflăm.”⁶

Acest fapt este valabil și astăzi. Trăim un haos generat de o stare alarmantă de confuzie, incertitudine și lipsă a asumării acțiunilor proprii.

Afirmația pe care o facem astăzi va fi negarea de mâine ce ne va aparține tot nouă.

Acela care astăzi jură credință unei ideologii, mâine va ajunge să o blameze. Motivul iubirii de azi, mâine va deveni principalul resort al urii.

Acest sistem pendular al gândirii, simțirii și acțiunii, nu face altceva decât să scoată în evidență o stare considerabilă de somn și inconștiență.

A încerca să scoatem funcțiile gândirii din sfera lor de activitate, vrând astfel să deslușim misterele și enigmele care stau la baza originii omului și a scopului său pe Pământ, nu face decât să ne afunde tot mai mult în interminabile confuzii și contradicții interioare.

⁵ „[...]veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi[...]”-Ioan 8, 32.

⁶ Etică și sociologie gnostică. Problemele umane. Autor, Samael Aun Weor.

Din acest considerent, studiului ar trebui să i se alăture reflecția, meditația asupra lucrului în sine, pentru a pune în activitate funcțiile conștiinței.

În baza raționamentului cunoscut, gândirea nu poate fi un sistem unitotal care să permită ființei umane să ajungă la autentică înțelegere a ceea ce este și a ceea ce o înconjoară, atâta timp cât va exista incertitudinea veridicității gândului.

Care este originea gândului? Este corect gândul care caută să vină la manifestare? Cum se explică stările care se nasc odată cu manifestarea gândului? Ce consecințe vor avea acțiunile care derivă din acesta? Îmi va oferi ceea ce am nevoie: liniște, fericire, înțelegere?

„Știu că nu știu nimic, și nici măcar asta nu știu!” – afirma într-un moment al timpului acela care a fost Socrate. Tot de la Socrate încoace, se spune, adevărul a devenit amar de când acesta a băut cucuta...

Gândirea, așa cum o cunoaștem, a eșuat în încercarea ei de a oferi libertate ființei umane.

În afara activității conștiinței, gândirea are limitările ei și totodată aria sa de activitate corespunzătoare centrului intelectual.

În prezent, gândirea are aromă de capitalism, tehnică distructivă, progresism, petrol, război, dominare și control politic, religios, ideologic, doctrinar, economic și multe altele.

Ne întrebăm pe noi înșine: aceasta este libertatea? Acesta este motivul pentru care ne-am născut și pentru care trăim?

Aceasta să fie cauza care într-un moment definit al timpului, ne va rezerva locul veșnic în panteonul amintirilor universale?

Fiecare unealtă corespunde unei anumite activități. Cum bine afirmă venerabilul maestru Samael Aun Weor, nu putem studia stelele cu microscopul și microbii cu telescopul; ar fi de-a dreptul absurd!